

van het kerkhof met kortstondigen glans komt idealiseeren.

Maar terecht zij de vraag gesteld of het daglicht die stemming, welke er niet behoeft te zijn van een kleinburgelijke natuursentimentaliteit, wel mag opheffen, of het door de schemering tot eenheid saam-

mooie blikken en filigrain kransen, die ijdel en opdringerig elk uw aandacht voor zich pogen te vragen?

Terecht heeft men gewezen op de ont-aarding der kerkhoven in hun sociale en moreele beteekenis, heeft men gepredikt tegen de smaakverwarring der laatste kwart

POËZIE VAN EEN STIL KERKHOFHOEKJE. (HET ENGELSCH KERKHOF TE HANNOVER).

gesmolten kerkhofbeeld in de volle middag-zon gezien, mag uiteenvallen in een verzameling ijdele en protserige obelisksen, afgeknotte zuiltjes, parvenu-sarcophagen, menagerie-kooien, volgens beproefde systemen „en masse” gemultipliceerde porceleinen rouwengeltjes in banale treurhouding, pronk-

eeuw en zijn veto uitgesproken over de openlucht tentoonstellingen en de concurrentiewedstrijden van reclamezuchtige fabrikanten en grafmonumentengrossiers, die daar de producten van smaakmisleiding, zoo duidelijk het gemis van een gevoelige kunstenaarshand verradend, exposeerden.

(Slot volgt).

